

maken met Heeren, in wies handen men wel ligt komt, maar niet ligt uit is.

Thans is zij weder aan iemand verbonden, aan wien zij hare geveinsde liefde kan toebrengen, welligt door hetzelfde vroeger door haar gebezigde middel. Beklagenswaardige jongen! welk eene liefdevol, standvastige en huishoudelijke vrouw zal hij aan haar krijgen; zoo zijne finantiën evenwel maar voldoende zijn, om hare verregaande verkwisting voor haar toilet te kunnen bestrijden. Als eenige tegemoetkoming heeft hij welligt de kans van vrije woning; hierdoor zal veel over het hoofd gezien worden; altijd wel te verstaan, zoo zijne aanstaande genegen is, om op eene lugubre gracht te wonen. Ja! dat is haar ook niet onverschillig. Nu, zij is ook gewend in eene vrolijke buurt te wonen. Haar vader zaliger, de voorstander van zuiver water, heeft misschien de voorkeur zijner dochter reeds voor hare geboorte geweten, en daarom zijne affaire in eene kleine, doch drukke straat gevestigd.

De tijd zal ons leeren, hoe het met de waanzieke, wispelturige en trotsche dochter der weduwe afloopt. Alhoewel eenigst kind, zal Mama, noch haar voogd, die weet, dat hij eene pupil heeft, rouwig zijn haar aan iemand gekoppeld te hebben. Mama en oom gaan welligt de oogen wat beter open omtrent de gelukster, die zij stellig beschouwden éénmaal voor hare dochter en zijne pupil te moeten opgaan, namelijk door een huwelijk met iemand uit de hooge kringen. Ook zij schijnen op te merken, dat die ster in plaats van te naderen, zich hoe langer hoe meer verwijderd, en om te verhoeden, dat men met haar zoude blijven zitten, hebben zij een bur-

gerjongeling het perceel doen aanvaarden. Hemels breed verschilt deze jongeling in alles met haar. Helaas! de ongelukkige, mogt hij nog terugkeeren eer het te laat is.

LESSEN DER WIJSHEID.

Men zegt doorgaans en niet ten onregte, »die wat hebben wil, moet vroeg opstaan.» Om evenwel zijn geluk in de wereld te maken, is het niet genoegzaam, men moet er steeds bijvoegen, »gij moet kunnen verdragen als een ezel, onvermoeid zijn als een postpaard, glad als een aal. Gij moet u alles ontzeggen, wat u slechts even boven het redelooze dier zou kunnen verheffen, met één woord, gij moet in het geheel geene behoeften kennen. Schaamte noch schande moet voor u niet bestaan.» Gaat nu met deze lessen der wijsheid de wereld in, en beoefent praktisch het u theoretisch aangeradene in de antichambres der grooten en in hun gezelschap. Zoo gij u eenige jaren met ijver alzoo praktisch geoefend hebt, dan zal men uit genade u wel iets toewerpen.

WAT EEN VORST KAN EN WAT HIJ NIET KAN.

Eenen Vorst is veel mogelijk; hij kan zoo veel maitressen houden als hij wil, zijnen lust naar Champagne wijn voldoen, zijne Ministers den baas laten, groote misdadigers gratie verleenen, nieuwe ridderorders instellen en er ezels mede behangen, zijn volk gelukkig en ongelukkig maken; met één woord gezegd, hij kan veel, hij kan meer dan wij in staat zouden zijn op te noemen; ja! zelfs meer dan wij, zoo wij persoonlijk van dezen of genen Koning spraken,

zouden durven schrijven, doch twee dingen vermog zelfs de magtigste niet. Zorgen namelijk, dat het volk, dat hij regeert, niet bestolen wordt, en dat den onderdanen altijd gerechtigheid wervaart.

HET LAM. (*Parabel*).

Het lammerengeslacht zal zich nimmer zelf den wolf tot herder verkiezen. Neen! het heeft er één aangeboren afkeer van. Ook daarin schijnt het, dat de mensch van het redeloze vee verschilt. Wie of de zaak nu wel het verstandigste inziet, het redeloze lam of de met verstand begaafde mensch?

HOE VORSTEN MOESTEN OPGEVOED WORDEN.

Vorsten moesten van *echte republikeinen* opgevoed en onderrigt worden, niet om republikeinen in den algemeenen zin van het woord te worden; want dan waren het geene Vorsten meer, maar slechts om van hen te leeren, wat zij den menschen schuldig zijn.

ZOUDEN DE NEDERLANDERS OOK REDEN HEBBEN OM HET ONDERSTAANDE GEBED MEDE TE BIDDEN?

Eene oude vrouw lag met gevouwen handen en ten hemel geslagen oogen op hare kniën in eene binnenkamer, stamelende half luid de volgende woorden:

Ach, goede God! Gij, die mij reeds zoo dikwerf genadig verhoord hebt, verhoor mij ook nog ditmaal. Laat onzen Koning genade in uwe oogen vinden, opdat zijn leven nog lang

moge gespaard worden; zoo dit evenwel in uwe almachtige raad anders besloten was; ach! schenk mij, arme, dan de genade om vóór hem tot uwen troon te mogen naderen! Amen.

De oude vrouw stond bemoedigd op; want zij had met vertrouwen gebeden, maar was niet weinig verwonderd den Koning in eigen persoon voor haar te zien, ofschoon zij hem niet kende, daar hij altijd inognito op zulke togtes nitging.

De Koning van dat landje, waarin die oude vrouw woonde, was, ofschoon reeds een goede vijftiger, toch nog altijd een rare, lustige snaak, en, wanneer hij een stijf glas Champagne naar binnen gezonden had, gebeurde het niet zelden, dat zijne oude liefhebberij weder boven kwam. Niet, dat staatszorgen hem juist belemmerden, om zich even als vroeger aan die liefhebberij over te geven, maar de natuur van den man was door het gebruik reeds zoo verstompt, dat er noodzakelijk eenige prikkeling noodig was, om hem nit zijne vadzige lusteloosheid op te wekken; trouwens, hij had dan ook niet noodig, om zich even als zijn overleden vader af te sloven met dat zoogenaamde regeren; hij liet zich zelve en zijn volk op den koop toe door een zijner Ministers, wiens vader hem goed dansen had geleerd, niet alleen regeren, maar zelfs als eene speelpop gebruiken. Wij moeten evenwel den man regt doen wedervaren, ofschoon aan vele menschelijke zwakheden mank grande, zoo was hij evenwel een dapper man, en met één woord, iemand, die men, zoo hij niet toevallig Koning was geweest, een fidele jongen zoude genoemd hebben. Ook als Koning zoude hij welligt goed geweest zijn, zoo hij van zijnen ouden heer niet zulk eene

ontredderde boedel had gevonden, en zijne eigen krachten wantrouwende, zich in de armen van gelukzoekers had geworpen. Thans was hij eenmaal in hun net verward, en al hun streven was slechts daarheen gericht, om hem naar ziel en lichaam onbekwaam te maken om te regeren, ten einde zoo doende zelf den baas te spelen. Dat hij evenwel nog niet ten eenemale verbasterd was, zal ons de volgende korte geschiedenis leeren; want een Vorst, die nog verstand genoeg heeft om zich te laten inlichten, zal even zoo spoedig weder in de aehting zijner onderdanen rijzen, als slechte Ministers in staat zijn hem daarin te doen dalen.

De Vorst dan was de hut binnengeslopen, in de hoop van het een of andere avontuur met eene knappe boerenmeid te hebben, en luisterde met de grootste verbazing naar het gebed van de oude vrouw; want het was hem niet ten eenemale onbekend, dat er veel *malaise* in zijn land heerschte, dat hadden hem zijne Ministers zelfs wel gezegd, doch steeds wijselijk de vele reden verzwegen, maar het volk als oproerig afgeschilderd, ten einde de zwakke Vorst, daardoor nog meer van het zelf besturen der zaken af te schrikken.

De oude vrouw vroeg hem beleefd, wat er van zijne dienst was, waarop hij antwoordde: »Niets, goede vrouw! dan dat gij mij de reden zegt, waarom gij zoo vurig bidt, om het levensbehoud van onzen Vorst. Mij dunkt, daar hebben wij onderdanen toch zoo veel reden niet voor.»

De oude vrouw. »Dat zal ik u zeggen, Mijnheer! gij ziet, dat reeds meer dan zeventig winters mijne haren vergrijsd hebben, in dien langen tijd heb ik veel zien gebeuren, en nog

veel meer hebben mij mijne ouders en grootouders in mijne jeugd verhaald. Het huis, dat ons thans nog regeerd, heeft ons met uitzondering van de eerste uit dat geslacht, niets dan onheil aangebragt. Gestadig hebben mijne grootouders, mijne ouders, en eindelijk ook ik zelf gebeden. Ach Heere! verlos ons toch van die bloedzuigers, welke niets anders beoogen; dan vermeerdering van magt en opeenstapeling van schatten, ten koste van ons zweet en bloed. Naauwelijks evenwel was onzen wensch verhoord, naauwelijks had den dood de oogen onzer Vorsten gesloten, of er stond een ander op, die zoo mogelijk nog erger was, zoodat ik eindelijk er toe ben gekomen, om van God het lange leven van onzen Koning te bidden, hoe weinig reden ik ook heb, om over hem of zijne Ministers tevreden te zijn; want ik heb vernomen, dat zijn zoon, die hem na zijnen dood moet opvolgen, een beest der beesten is, die zijne lieve vrouw slaat, tusschenbeide eens on-aangename avonturen heeft, een elk beleedigt, ja! zelfs de oudste krijgsman naauwelijks met een blik verwaardigd, en ons zeker nog veel ongelukkiger zoude maken, zoodat ik niet uit liefde voor hem, maar uit vrees voor zijnen zoon, om het lange leven van onzen Koning bid.»

De Koning vertrok zonder zich bekend te maken; want hij was niet geheel schaamteloos, stelde eene geheel andere levenswijze in, dankte zijne hem op een dwaalspoor gebragt hebbende Ministers af, schonk het volk eene nieuwe Grondwet, regtstreeksche verkiezingen en vrije toegang tot zijn persoon, opdat hij zoo doende zijne nieuwe Ministers zelf kon nagaan. En ver-

